

[Alfred Jensen.]

i samarbejdspartierne; man har ment, at problemerne skal løses efter den gamle recept, den, man har anvendt siden regeringsskiftet i 1945: at det bare gælder om at begrænse befolkningens købekraft, så skal det hele blive godt. Jeg ser endda, at denne politik af finansministeren karakteriseres som en politik, der er nødvendig for at skabe agtelse for Danmark i andre lande. Jeg tror, at det store flertal af det danske folk ikke giver ret meget for en agtelse, som man kun kan tilvejebringe ved at skære lønninger og levefod ned, ved at forringe den sociale standard, og det er jo det, der sker her i Danmark. Jeg tror ikke, der er mange, der giver noget for en agtelse, vi kun kan erhverve ved at gå stærkere ind i krigsforberedelser og krigsøkonomi.

Denne foranstaltning vil jo ikke, selv i forbindelse med de andre foranstaltninger, der er gennemført, løse de vanskeligheder, vi står overfor. Tværtimod kan vi vel sige, at vanskelighederne er voksende og vil blive ved med at vokse, selvom man gennemfører dette lovforslag. Men loven vil betyde, at adskillige tusinder, som ikke tidligere har båret den byrde, den bundne opsparing er, nu drages ind under den. Jeg vil regne med, at hovedparten af de 475 000 nye skatteydere, der tvinges ind under opsparingen, hovedsagelig er arbejdere med en meget beskedent indtægt, som ikke dækker mere end lige dagen og vejen. Dette understreges af finansministerens ord i fremsættelsestalen om den, om jeg så må sige, historiske baggrund for denne udvidelse af den bundne opsparing. Jeg forstod, at også det ærede medlem hr. Poul Møller var klar over, at det er arbejderne, der skal rammes her, og at man gennemfører den bundne opsparing i stedet for den reelle lønnedskæring, man ville have gennemført ved at forhindre udbetalinger i marts og april af det fulde dyrtidstillæg. Det vil sige, at vi reelt står overfor et lønrov, selvom det er maskeret.

Jeg ved meget vel, at man fra alle sider vil forklare mig og alle, der beklager sig over denne lovgivning, at der er tale om bunden opsparing, og at pengene vil blive tilbagebetalt senest om otte år; man vil endda forklare, at det bliver med rente og rentes rente. Men det letter ikke på nogen måde den byrde, der nu lægges på en stor del af befolkningen, som ikke er i stand til at bære flere byrder, og det bortforklarer heller ikke det forhold, at beskatningen og den bundne opsparing, som i allerhøjeste grad ligner direkte beskatning, ikke hviler med samme vægt på de forskellige befolk-

ningsgrupper. Det er klart, at folk med store indtægter, og man kan også godt sige med mellemstore indtægter, vil have meget let ved at klare de opsparingsbeløb, her er tale om; men kommer man ned på en almindelig arbejderindtægt, er forholdet straks et andet. Arbejderne bliver nødt til at tage beløbet af kostpengene eller af beklædningskontoen; det er der, pengene må tages, hvis arbejderne overhovedet skal være i stand til at præstere de udbetalinger, der er tale om.

Jeg hørte med interesse det ærede medlem hr. Poul Møller gøre opmærksom på, at folk, der stod overfor at skulle gifte sig og stifte bo, måtte have en mulighed for at få pengene tilbagebetalt; han talte også om folk, som havde børn, der skulle studere, og som derfor havde store byrder at bære og meget ringe mulighed for at præstere det, der kræves her. Ja, men de synspunkter, som gælder for de kategorier, det ærede medlem omtalte, dækker i allerhøjeste grad det store lag af skatteydere, som nu skal drages ind under den bundne opsparing, og det er en urimelighed, at man ikke, når man laver en bunden opsparing som denne, så at sige lægger trykket med større vægt på de store indkomster; ja, forholdet er jo endda det, at progressionen er blevet svækket. Det er endvidere efter min opfattelse en grov skærpelse, når man går bort fra begrebet: det med 100 delelige tal, og over til begrebet: det med 50 delelige. Det vil betyde, at adskillige beløb, som ikke skulle udredes efter den gældende lov om bunden opsparing, ifølge denne lov skal udredes af skatteydere, der så sandelig i forvejen har nok at svare til.

Jeg har ved tidligere lejlighed omtalt momentet tilbagebetalingen af pengene. Jeg hørte nok, at det ærede medlem hr. Oluf Pedersen mente, at der ikke var nogen tvivl om, at pengene blev betalt tilbage, når tidens fylde kom. Det er muligt — jeg er ikke slet så sikker som det ærede medlem —, men jeg nærer frygt for, at de penge, som folk i dag må tage ud af deres kostpenge, deres beklædningskonto, ikke vil have nær den samme værdi, når de engang betales tilbage, som de har i dag. Det er den risiko, man står overfor. Men den risiko løber manden med den store indkomst ikke. Han er i stand til at spare, og der kan højst ske det, at hans opsparing bliver bundet fast til eet sted. Han foretager ikke nogen reel begrænsning i sit forbrug og lider derfor ikke samme ulempe ved en sådan foranstaltning som den dårligst stillede del af de skatteydere, der her er tale om.

Jeg vil også gerne påpege den urimelighed,